

Schimbările datorate avansului trupelor sovietice au afectat România și Ungaria. Probabil, România a "întors" armele mai mult datorită efectelor psihologice ale raidurilor aeriene americane devastatoare cu bombardamente sistematice care transformau totul în ruină (de la unele din bazele lor din Marea Mediterană ?), dar și datorită străpungerii frontierei de către trupele rusești. Probabil că și britanicii pregăteau de partea lor infiltrații de oameni, iar la ei ne gândim că ar fi putut face survoluri în zona de graniță româno-maghiară de atunci cu eventuale parașutări (probabil o înțelegere anglo-americană). Horthy decide și el debarcarea guvernului pro-nazist Imreedy și încearcă o apropiere de Aliați. Trebuie spus că Germania ocupase Ungaria la 19.03.1944. Se pare că cu ajutorul țăranilor români, structurile evreilor din România au încercat organizarea de transporturi clandestine din Ungaria (pe când se pregătea deportarea). Atunci, forțele germane și maghiare subsumate lor încearcă în virtutea inerției imredyste (extrem de cooperante cu germanii, pe baza relațiilor personale dintre liderii structurilor puse la dispoziție și ofițeri germani) o contraofensivă asupra teritoriului românesc, ocupând o zonă proximală frontierei ca zonă tampon unde se adoptă măsuri de epurare etnice.

Ocuparea zonei s-a efectuat și din dorința poate de a organiza o rezistență antisovietică în preajma frontierei comune (rezistență iluzorie destul de probabil, căci majoritatea trupelor parcurseră iute drumurile unde nu se opunea rezistență reală). Iar virtual doar, Transilvania de Nord a trecut sub administrație sovietică (dar totul funcționa în virtutea inerției, căci descălecătorul rus era nedescălecat la mare distanță în vest). Ea a fost predată României tocmai în 1945 (spre a fi declarată țară învinsă și depusată de industrie, de tezaur, de recoltele cerealiere în contul datoriei de război).

Totuși, nu am fost degeaba în est: lipsa bordelurilor de campanie a proliferat bolile venerice de la soldații români către trupele tauro-scite. Nici tauro-sciții nu s-au lăsat mai prejos: foloseau aruncătoare de flăcări oriunde puteau. Dar să trecem peste aparanteză.

Primele atacuri semnalate la frontieră sunt dueluri de artilerie la 01 septembrie. Să fi fost contra survolurilor britanice ? Iar la 5 septembrie se trece frontiera. Evrei și români încearcă să se refugieze mai în interior, dar un ofițer superior român oprește trenul, cerând întoarcerea sa înapoi și asigurând că situația era sub control. Și ofițerului, dar și conducerii militare li se poate aplica citatul din Eunapios. **("Acei care au nimicit această parte a sciților au fost îndepărtați de la comandă și erau în primejdia de a fi executați, fiindcă omorâseră dușmani... Iar cei care se bucurau de trecere pe lângă Împărat și aveau multă putere își băteau joc de ei, spunându-le că se pricep la război și strategie, dar nu înțeleg nimic din**

politică. Iar împăratul le-a trimis vorbă din Antiohia să-i primească întâi pe tinerii nepotriviți pentru arme, să-i dea în seama stăpânirii romane și să-i păstreze sub pază ca ostateci; să stea de strajă pe țărm și să nu îngăduie trecerea bărbaților înarmați... Dar între cei rânduiți pentru această treabă s-a iscat tulburare... Fiecare se gândea doar cum să-și umple casa cu sclavi și pășunile de păstori sau cum să își astâmpere setea de plăceri, pentru că o puteau face... Puteau fi văzuți sclavii, femeile și copiii lor: aceștia purtau insigne regești, iar femeile se arătau mai delicate decât pot fi prizonierele...".
(cf. Eunapios din Sardes Fragm. 42, tom I, pag. 237-238 -extras din Soliile- în FHDr II, pag. 240-243).

De asemenea, indicăm că lagărele din Maramureș menționate într-un articol precedent au fost de tranzit pentru evreii județului, la indicația grupului lui A. Eichmann și cu cooperarea imredyștilor.

Puteți trage concluziile pe care le doriți. Mulțumiri pentru lectură.

Înregistrat pro-bono astăzi douăzecișunul octombrie an curgătoriu douămiidouăzecișunul, cu revizie în data de douăzecișidoi. Din mare lene față de scris.

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE și Gheorghita N. Dobre din surse scrise și internet